

Malindi/Kenia, 5 maart 2009.

Jambo nieuwsbrieflezers ("Hallo" in Kiswahili)

Habari? ("Hoe gaat het ?")

Het is een vrijdag als andere vrijdagen.

Terwijl onze kantoormensen en ik proberen wat werk te verrichten op de computer, laat de school zijn geluiden horen : " E – A – Beee – B- Cee – C" klinkt het in de kleuterklas . Zowel kleine als grotere kinderen rennen in de pauze bij ons binnen en hebben als altijd wat te vertellen of te vragen of te wensen. Tijdens de pauze vrolijke herrie en af en toe een huilbui van een kleintje . Gasten – bezoekers wandelen in en uit het kantoor. En buiten op het houten bankje wachten vele mensen van buiten het weeshuis tot ze te woord worden gestaan . Mensen bv die in het outreach programma zitten op welke manier dan ook – mensen die niet in het programma zitten maar er wel in zitten of mensen die gewoon iets hebben te vertellen. Een gewone vrijdag dus . En vandaag besluit ik om de nieuwsbrief eens te schrijven over een gewone vrijdag of gewoon een willekeurige dag – gewoon om u een indruk te geven van zo'n dag .

Een aantal personeels leden die zich links of rechts met het outreach programma bemoeien willen graag Gladys en Fester en mijzelf spreken .

Dat kan wel even tussen door.

Dit jaar hebben we een andere aanpak wat betreft het outreach programma. Waar we voorheen mensen een bedrag gaven om een bedrijfje te starten als individueel gezin doen we het nu als volgt:

Hulpbehoevende volwassenen die voedsel en medicatie van ons krijgen en voor wiens kinderen wij schoolgeld betalen, bieden we nu een opleiding aan op de technische school.

Deze mensen komen allemaal uit een zelfde gebied – of wonen niet ver van elkaar.

Op de school worden hun vaardigheden geleerd als :

- Hoe zet ik een bedrijfje op.
- Hoe moet ik dat doen met inkopen en verkopen en weer inkopen .
- Waar baseer ik product keuze op.

(Zeg maar algemene zakendoen vaardigheden;)

Maar ook is er :

- Hygiëne
- Familie planning
- Omgaan met HIV
- Leren rekenen en schrijven

En dan het starten van micro-krediet groepen

- Alle leerlingen in groep gaan samen een lening aan bij de bank
- Ze worden officieel geregistreerd als groep
- Door groepssamenwerking en inleg wekelijks van geld kunnen leden geld lenen van de bank dat ze kunnen gebruiken om een zaakje te starten – later financiële oppepper te geven maar wie weet zelfs om schoolgeld voor hun kinderen te betalen en andere financiële problemen het hoofd te bieden .
- Hele doel is zelfstandig worden – onafhankelijk worden van weeshuis.

Roos en Cleophas en Fester die op de school dit voor ons nog nieuwe programma hebben opgezet willen dus nu even praten . Er is een groep gestart maar ze hebben onze hulp nodig voor tweede en derde groep – een groep moet minimaal 15 leden hebben; in sommige outreach gebieden hebben we bijvoorbeeld slechts 6 gezinnen die we helpen en omdat mensen elkaar moeten kunnen spreken en kunnen vergaderen moet de afstand geen barrière vormen . Dat probleem kunnen we oplossen – we hebben zoveel mensen op de wachtlijst en die kunnen we bezoeken en hun thuis situatie bekijken en kijken of deze mensen in aanmerking komen.

Het volgende probleem :

Een groep moet geregistreerd worden – eerst bij de gemeente en later moet men met die registratie naar de bank om rekening te openen. Om je als groep te registreren moet je allemaal individueel je identificatie laten zien . Van de 15 mensen in onze eerste groep hebben 8 mensen geen identificatie papieren. Ze hebben geen geboorte bewijs – niks van dat alles . Ze zijn geboren in het jaar dat er zoveel regen viel, dat de Sabaki rivier overstroomde of in het jaar dat er nieuwe president kwam en zo verder; ze hebben geen idee van hun leeftijd, laat staan geboorte datum en al helemaal geen bewijs van het feit dat ze bestaan.

Voor de mensen die oorspronkelijk uit dit gebied komen is dit probleem op te lossen.

De persoon zonder identificatie kan dan in geboorte dorp vragen de “ oudsten om te helpen “ de oudsten – de wijste mannen van het dorp. Die kunnen wellicht getuigen dat deze persoon echt daar en toen en toen geboren is en met die persoon naar een registratie kantoor gaan . Het is niet eenvoudig want ook “ oudsten “ weten niet jaar en dag van de geboorte maar ze kunnen als bewijs dienen van het feit welke ouders deze persoon had enz. Dat komt dan uiteindelijk wel in orde met wat praten en wat doen .

Maar wat als je nomade was en rondtrok door de woestijn in Turkana – het noordelijke deel van Kenia – waar misschien een paar steden zijn maar die je nooit gezien hebt ? Je bent uitgehuwelijkt en je man besloot dat het leven in Turkana te droog en te zwaar was en vertrekt naar Malindi om daar een baan te zoeken en die hij daar ook vindt. Als diezelfde man je vier kinderen schenkt en dan overlijdt hij alvorens de laatste 2 kinderen – een tweeling geboren is .

Gladys – Fester – Cleophas en Rose en ook ikzelf zijn even diep aan het nadenken nadat Roos dit probleem op tafel heeft gelegd.

“ Lady Turkana “ zit nog niet heel lang in ons programma – ik denk zo ongeveer in oktober of november stuurde iemand onze chauffeur er eens heen om eens daar te kijken – via via hoorden we dus over haar . Het is echt hele trieste situatie ; de vrouw heeft geen land en geen geld om iets te huren – een barmhartige samaritaan die land had gekocht in Malindi maar nog geen geld of tijd iets te bouwen en zelf naar Nairobi moest ,vertelde Lady Turkana dat ze in hutje op het land kon blijven en als tegenprestatie moet Lady Turkana opletten dat niemand het land inpikt.

Dus ze heeft tijdelijk een plek maar als eigenaar van land terug komt is ze weer dakloos . Nu heeft ze ook niet heel veel dak eerlijk gezegd – gewoon een zeer gammele hut . Geen bed geen matras – 3 stenen buiten vormen de keuken en een gat in de grond het toilet .

Ze is zelf HIV positief evenals 1 van de tweeling kinderen en dat is goed te zien – er zit groot verschil in de tweeling – de ene is mollig gezond en de andere is mager – ziekjes en stilletjes.

De vrouw zoekt dagelijks naar klusjes bij mensen thuis – ergens de was doen bijvoorbeeld – voor uw informatie – iedereen doet hier de was met de hand – wasmachines zijn zeldzaam en alleen voor de rijke laag van de bevolking – ook wij doen thuis was met de hand – dat is zeer normaal . Maar het is ook zeer normaal – dat als je werkt niet toe komt aan zulke tijdrovende klussen en dan vraag je iemand het voor je toen – bv voor 3 Euro is je was gedaan van de hele week . En Lady Turkana zoekt zulke klussen – maar heeft kleine kinderen – de tweeling is nog geen jaar oud en ze kan haar kinderen niet meenemen en moet ze dan achterlaten bij de twee ouderen – de oudste is 9 jaar . Haar twee wat grotere kinderen gingen nooit naar school . Lady Turkana is een sterke vrouw en heeft niet zelf om hulp gevraagd maar heeft die wel aangenomen met heel veel dankbaarheid toen die kwam . Het starten van een bedrijfje – zelfstandig

worden klonk haar als muziek in de oren en ze ging in de groep . Haar kinderen bleven thuis achter – de opleiding vind in ochtend uren plaats en ze is dus niet hele dag van huis. Bovendien duurt de opleiding kort in maanden . Op een dag vonden we Lady Turkana helemaal in tranen- er kwam zoveel water uit haar ogen dat het verstandig was geweest het op te vangen om er later een tuin wat water mee te geven . Waar kwam het grote verdriet van deze sterke vrouw vandaan ? Haar zoon van 9 had gezegd :” Ik wil naar school – net als andere kinderen en als je me nu niet naar school laat gaan dan ga ik op zoek naar mijn vader “. Haar zoon van 9 heeft ze niet verteld dat vader dood is – ze wil hem dat besparen – maar nu – ze wil haar zoon verdriet besparen en kan zijn wens niet inwilligen . Maar goed – ik dwaal af met het geven van de achtergrond – maar ook in kantoor dwalen we af met onze gedachten en gesprekken en bespreken we zo de hele case van “ Lady Turkana “ die eigenlijk Pauline heet, maar om mensen te onderscheiden in gesprekken geven we ze vaak een bijnaam die verwijst naar hun situatie.

We hebben meer Paulines in het programma maar er is slechts 1 die uit Turkana komt.

Lady Turkana doet het goed in de technische school- zelf heeft ze nooit een lagere school laat staan middelbare school van binnen gezien maar ze spreekt engels – “opgepikt van mensen die ik hoorde praten –bij mensen waar ik was af en toe doe” zegt ze dan.

Als ze vroeger kans had gehad was ze denk ik een van de beste studenten geweest op de universiteit – maar nu – haar situatie die ze in haar schoot geworpen kreeg – is lastig .

Maar op de technische school komt ze dus ook goed uit de verf maar uitgerekend voor haar wordt het erg moeilijk om verder te gaan in het programma. Want hoe komt een Nomade aan identiteitskaart?

Rose denkt dat het misschien mogelijk is dat ze met wat vooraanstaande mensen in Malindi kan praten en dat die haar papieren kunnen geven – maar simpel wordt het niet – ook voor aanstaande personen kunnen niet zomaar iemand identiteit verstekken want niemand kan haar achtergrond toetsen .

Dit probleem komen we niet uit op deze gewone vrijdag .

We ronden de vergadering af.

Vrijwilligers die hier vrijwilligers doen komen even binnen en drinken wat water of eten wat rijst en bonen- scholieren wandelen weer in en uit .

Terwijl het tegen 16.00 uur loopt en het weekend gevoel er begint aan te komen zie ik vanuit ooghoek het bankje – gezichten zie ik niet maar wel de voeten en de benen .

Na al die jaren hier in Kenia heb ik me iets raars eigengemaakt en kan ik aan de voeten van mensen zien of ze hulpbehoevend zijn, in zeer ernstige staat of hulpbehoevend maar er zijn ergere gevallen . Dit is gewoonte van mij geworden om op te letten en die is me niet aangeleerd door iemand – het is iets wat mij is overgegaan .

Nu zie ik ook weer vanuit mijn ooghoek het bankje en zie voeten die me doen sidderen .

Ik zie dagelijks tientallen voeten vanuit mijn ooghoek op het bankje maar dezen kon ik niet loslaten .

Ik zeg :” Gladys er zitten buiten al een tijdje mensen op het bankje te wachten weet je ervan ?” Ze zegt :” Ik heb gehoord dat er mensen zijn voor hulpvraag en ze zijn onbekend in ons programma en Onesmus zal zo intake doen .” Onesmus is onze laborant en omdat het niet altijd druk is in het laboratorium doet hij ook alle medische begeleiding in de het outreach programma en is ook het eerste aanspreekpunt voor nieuwe gezinnen en hij is degene die uiteindelijk de nieuwe zaken doorgeeft . Ik ben niet blij met die voetjes en loop mijn werkplek uit en groet de vrouw op het bankje en haar 4 kinderen .

Ik loop terug naar mijn bureau en weet dat Onesmus zo binnen zal komen met het verhaal van een “ needy case “ een noodgeval .

En zo gebeurde het ook.

De vrouw, een jonge vrouw, is al jaren lang wees . Haar jongere broertjes zijn opgenomen in een weeshuis maar de jonge vrouw was net te oud .(het is standaard in weeshuizen dat je boven de 10 jaar te oud bent voor opname .) Bij ons is dat ook zo maar wij maken vele uitzonderingen op de regel.

Ze is heel jong getrouwd en kreeg kinderen maar man was geen goede man .

De vrouw vluchtte naar land van haar overleden moeder .

Haar hulpvraag was vrij simpel maar anderzijds gecompliceerd – met simpel bedoel ik dat ze niet kwam voor eten – school geld en andere dingen die met geld te maken hebben. Ze` kwam met het volgende: “ Mijn zoontje is ziek- ik heb hem meegenomen naar regeringsziekenhuis – daar vertelden ze me dat het ernstig is en dat hij opgenomen moet worden – terwijl de zuster bezig was voorbereiding te treffen hiervoor ben ik stiekem het ziekenhuis uit gegaan.

Het is zo dat je in Kenia bij je kind moet blijven als die is opgenomen in een ziekenhuis – de moeder moet er bij blijven – of de vader of iemand die het kind kent . Daar kwam ze in problemen want ... los van dit kind heeft ze anderen die haar thuis nodig hebben .

Ze zoekt dus eigenlijk oppas .

Die vrijdag middag al tegen 16.00 uur hebben we overleg met Onesmus en we besluiten dat Onesmus begint met het weeshuis waar andere broertjes van vrouw zitten om opheldering te vragen . Onesmus doet dat – het blijkt dat we het weeshuis wel kennen maar ze geven daar aan dat ze geen outreach programma hebben en niks voor de vrouw kunnen doen . Onesmus brengt har thuis.

Ondertussen is het al bijna 18.00 en Gladys en ik zijn nu klaar om naar huis te gaan .

Terwijl we nog wat boodschappen doen onderweg bedenken we ons dat een aantal van de kinderen van het weeshuis die padvinder zijn dit weekend voor het eerst op kamp gaan en we besluiten er even heen te gaan om ze te begroeten en welkom te heten . Daar vinden we ook de chauffeur van het weeshuis en zegt dat hij eerder met Onesmus de vrouw heeft achtergelaten in armoedige situatie en we besluiten het zo snel mogelijk op te pakken.

Uiteindelijk wordt het dinsdag dat ik er heen ga met Gladys en Onesmus en een bezoeker.

Het wordt ons snel duidelijk dat we opnieuw een zeer speciale moeder hebben ontmoet – een moeder die kwam omdat ze geen oppas had.

Het stukje land van haar moeder heeft graf – het graf van haar moeder. Dan wat palen en wat rijst zakken – “ als het regent schuilen we onder de boom en als regen te zwaar is mogen kinderen tijdens de regenval naar burens maar als regen stopt moeten ze weer terug naar mij”. Ze zegt het alsof ze brood haalt bij de bakker .

Haar twee oudste kinderen gaan naar school - ze wil graag dat kinderen naar school gaan en heeft liever geen eten en letterlijk geen dak boven haar hoofd dan wanneer kinderen onderwijs missen .. iedereen vraagt zich echt af “ Hoe heeft ze geld voor schooluniform gekregen en andere benodigdheden ?' Maar hoe dan ook dat lukt haar – geen spoor van eten te zien en we brachten wat drinken en brood mee dat de kinderen gelijk opeten – de oudste- hoe oud zal hij zijn... 7 of 9 helpt zijn jongste broertje te drinken en morst wat op matras . Moeders legt het matras te drogen . Gladys vraagt :” Is dat hun matras ?” De vrouw schud haar hoofd en zegt – “ Nee dit is de mijne – die van hun is daar”. Hoe kan ik nieuwsbrief lezers dit uitleggen Het matras waarop geknoeid werd was slechts een restant van schuimrubber – het was haar bed – een iets groter maar niet veel beter stuk schuimrubber lag verder op – het matras van de kinderen – geen blikken gen blozen en allemaal geen probleem – het probleem is :” De jongen moet opgenomen worden en de vrouw moet er bij blijven en andere kinderen kan ze niet alleen laten “.

Dat ze andere kinderen in deze niet eens te noemen huisvesting niet alleen kan laten spreekt voor zich .

Na lang gepraat besluiten we huisje te huren voor 1 maand van 8 Euro – dan kunnen de grotere kinderen wel op kleintjes passen maar hebben in ieder gavel slot op de deur.

Het huis .

Het oudste kind geeft jongere kind het drinken dat we meebrachten op het matras.

En zo gaan onze dagen – dingen van dagelijkse orde maar nooit gewoon .

Er is honger in Kenia en er zijn diverse verhalen over te vertellen maar wiens schuld het ook is – we laten af en toe voedsel transporten inclusief water gaan naar gebieden 2 uur van Malindi .

Gebieden waar geen water is of slechts restanten van rivieren – stilstaand water dat bruin is en waarin ook het vee drink en behoefte doet en mensen lopen tijden om dat water te dragen .

Kwaheri (Tot ziens in Swahili)

Ria Fennema

